

ବିଜ୍ଞାନ ପରିଚୟ

சுக்காவர்த்தி

சுக்கரவர்த்தியின் யத்தச்சன்யாசம்

ஏழாமையா
27.06.94.

யுத்தசன்யாசம்

சுக்கரவர்த்தி

YuththaSanyaasam

(A Collection of Poems)

by

Chakkarawarthy

Arivakam,
Thetha Theevu - 1,
Kaluwanchikudy,
Sri lanka

First Edition: April 1994

Type setting: Shyamala Navaratnam

Design & Layout: K. Navam

Cover Design: Rebel Ramnath

Copy Right: Nankavathu Parimanam

Price: CDN \$ 2.00

Fourth Publication

of

Nankavathu

Parimanam

1565 Jane Street

P. O. Box 34515

Torontob, Ontario

Canada M9N 1R0

விதைக்கப்படாமலே
புதைக்கப்பட்டவர்களுக்கு -

யுத்தசன്യாசம்

- 5.....அழுவதற்கு அனுமதி
- 7.....துக்கமும் தூக்கமும்
- 10.....துப்பாக்கிகள் துருப்பிடப்பதில்லை
- 12.....மீண்டும் ஒரு மீட்பர் வேண்டும்
- 15.....இப்பொழுதே இறந்துவிடு
- 17.....ஆகாசப்பறவை
- 19.....கடந்த கோணடகாலம்
- 21.....எனக் கென்றோர் நாடு
- 23.....யுத்தசன்யாசம்

அழுவதற்கு அனுமதியுங்கள்

வைகறைச் சூரியனின்
இதமான உணர்வுடன்
என் மேலான
உங்கள் அக்கறை
என்னால் உணரப்படுகின்றது!

காதல்
வசப்பட்டவளின்
அப்பனைப்போல
என்னையேன்
புரிந்துகொள்ள மறுக்கிற்கள்?

இருபது
ஆண்டுகளுக்கு அப்பும்
அமெரிக்காவின்
முகத்துக்கு முகம் கொடுக்க
இப்பொழுதே தயாராகுக
படிக்கின்ற வயது....

நான்கூட
அறிவேன்,
என் மனச இன்னும்
செல்லப்பிள்ளையின்
முத்தங்களுக்காக
ஏங்குவதை.....

என் மேலான
உங்கள் அக்கறை
என்னால் உணரப்படுகிறது....

நீங்கள்
அறிந்ததுண்டா
பேணாகூட
சரியாயிப் பிடிக்கத் தெரியாத
என் கைகளில்
எறிகுண்டுகள்
திணிக்கப்பட்டதை....?

“சாரம்கூட

சரியாய் இன்னும்
 கட்டத்தெரியாத பின்னை”
 என்று
 அப்பா கடிந்துகொண்ட
 அன்றுதான்
 ஆயதப் யவிற்சியாம் என்று
 அழைத்துப் போனார்கள்....

வெட்டத்துச் சிதறிய உடலும்...
 அப்பால் கிடக்கும்
 மூனையும்
 பச்சை இரத்த வாடையும்....

அம்மம்மா....

நசிந்து போன மனிதம்
 உணர்வுகளில்
 ஊறிப்போன பிற்பாடு -
 எப்படி
 என் மூனைக்குள்
 எண்ணும் எழுத்தும்
 முடங்கிக் கொள்ளும்?

காலம் முழுதும்
 இயந்திரமாய்
 நான் இருப்பதுதான்
 உங்களுக்குச் சம்மதமா...?

வேண்டாம்....!

மனிதனாய்
 ஓரோயொரு கணமேனும்
 என்னை
 அழுவதற்கு அனுமதியுங்கள்....

துக்கமும் தூக்கமும்

நான் கிழவை
சரியாய்
நாபகம் இல்லை.

ஓர்
இராக்காலம் அது...!

குண்டுபோட்டு
குழிலிமுதால்
கிணறுவொட்ட

புதம்கூட
புறப்படாத
ஓர்
இராக்காலம் அது....!

நிலவும்கூட
கோபித்துக்கொண்டது.

இறுகிக் கிடந்த
முகத்துடன்
நான்கைந்து பேர் வந்து
“எழுத்டுப்பேரை
கூட்டி வா!” என்றனர்....

போனோம்...
“மருத்துவனோ - ஓர்
மாஸ்ட்ரோ
இல்லையெனில்
இன்னொரு
பொறியியலாளனோ

கவிஞரனோ
கத்தரிக்காய் விற்பவனோ
நம் மக்களுக்கு
வேண்டப்படாதவர்....

வேண்டுவன எல்லாம்
வில்லாளியும்
வேடுவனுமே....!

அத்தனை
இடர்,
தடைகளையும்
ஆயுதங்களோ
வெட்டத்துடைக்கும்.

துப்பாக்கி முனையில்
விலங்குடைக்கும்
கன்னக்கோல் உண்டு!

அது
பேசிடும்.
அதன் மொழி
சுதந்திர ஓட்சிசனை
நம் மக்களில்
உலாவிடும்.

நம் மக்களுக்கோர் நாடு
எரிமலை விளிம்பில்
வசந்தமாய்
விரியும்."

தூக்கம் வந்தது
அரைகுறைந் தூக்கம்
அங்கே
கனவு வந்தது.....

பைகளில்
கையெறி குண்டுகளும்
தோளில்
தோட்டாப் பைகளும்
கூட்வே கையில்
துவக்குடனும்
எத்தனை கம்பீரம் தான்
என்னில்! (?)

பிணங்களை
மிதித்து மிதித்து
முன்னேறுகையில்
மனிதம்
நசங்கித் தொலைந்தது

போகட்டும்....
மக்களுக்கு
மீட்சி வேண்டும்
மனிதம்
என்னவானால் எனக்கென்ன?

இருள் கூட்டிய
வாட்டத்தின் கணக்கு,
"விடை = தோட்டா" என்பது.

கேள்வியுடையவன்
சுருண்டு
விழுந்தான்.

யுத்த வேள்வியில்
கேள்விகள்
வெற்றுத் தோட்டாக்கள் போல...
தோட்டாக் கோதுகளை
பொறுக்கிக் கொண்டிருக்கப்
பொழுதுகள்
போதாது

இன்னுமின்னும்
மனிதம்
நசிய நசிய
பிணங்களை ஒதுக்கி
முடியாத வேணயில்
மிதித்தே
முன்னேறினேன்...

ஓர்
எல்லைக்கப்பால்
கருண்டு விழுந்தவனின்
கேள்விகள்
எதிரே மதிற்கவர் எழுப்பி
விறைப்பாய் நின்றது.....

கால் இடறி சுவரில்
மோதி விழ
தூக்கம் கலைந்து
விழிப்பு வந்தது...

இறந்துபோனவனின்
பிரதிபலிப்பாய்
பிரதிநிதியாய்
என்னில்
கேள்வி எழுந்தது.

திசைமாறி
என்
துவக்கு
என் நெற்றியை
குறி பார்த்தது.....

குட்சமமாய் மறைந்து
ஒழிந்து ஓடி னேன்.
மழைத்துளிக்கே விலத்தும்
திருவன் கணக்காய்.

ஒட ஒட
பிரபஞ்சம் பந்து விரிந்தது....
எங்கோ ஒரு மூலையில்
ஒதுங்கி
கனைப்பாறியும் கூட
கேள்வி இன்னும்
அப்படி யே இருக்கிறது....
“மக்கள் என்பது யார்....?”

துப்பாக்கிகள் துருப்பிடிப்பதில்லை

வாழ்வில் எனக்கு

அம்மா அப்பா
உற்றம் சுற்றம்
நண்பர்கள்
காதலீகள் என்று
இவர்கள் எவ்ரோடும்
சண்னையில்லை.

என்
விரோதம் எல்லாம்
விரோதிகள் மீதுதான்!

நடு இரவில்
தட்டி எழுப்பி
தலை மாத்திரமே ஆட்டும்
மானிடப் பொம்மைக்கு
முன் நிறுத்தியவனும்
என் விரோதியாகான்.

என்
விரோதம் எல்லாம்
விரோதிகள் மீதுதான்!

இன்னும் ஒரு தடவை
விளையாட்டுக்கேனும்
எவ்ரோடும்
விரோதிப்பதாய்
ஸ்நீகிப்பதாய்
நான்

சொப்பனம் கூட
காண்பதாய் இல்லை.

உங்களைப் போலும்
என்னைப் போலும்
என் விரோதிகளும்
ஏதோ ஒரு
குளிர் தேசத்தின்
தலைப் பட்டணத்தில்.....

எந்த ஒரு நாட்டின்
அனுசரணையின் அணைப்பில்
பிரஜா உரிமையானாலும்
சொந்த நாட்டின்
கதகதப்பு
இன்பமாயிருப்பினும் - இல்லை
துன்பமாகவே இருப்பினும்
போய் மீண்டும் சேருதலே
புலம்பலாகிப் போனது.

காலம் காலமான
வாய்ச்சொல்
வைராக்கியமாகினும்
உங்களைப் போலவே
என் விரோதிகளும்
என்றீனும்
ஊர் திரும்புதலே
உணர்வோடு ஊறின
உண்மை அல்லது பொய்
ஆகிப்போனது.

வாழை மரங்களும்
வீர மரணங்களும்
ஒய்ந்து இவ்ஸாது
போனாலும் -
வீதி நெடுக்க
விழுந்துவிட்ட
விழுகின்ற பள்ளங்கள்
முழுதாய் நிரம்பினும் -
கபாலத்தில் துளை இனி
ஓருபோதும்
விழாது எனும்
சாசனம்
பிரகடனமானாலும்

தின்பது மாத்திரம் அல்ல -
வாயால்
பேசவும் பாடவும் கூட
அனுமதி உண்டென்னும்
உண்மை உணரப்பட்டினும்
நான் மாத்திரம்
எந்த ஒரு பொழுதிலும்
நம் அண்ணையர் தேசம்
மீண்டும் திரும்புவதாய்
உத்தேசம் இல்லை.

மசு என்னென்று
ஏகமாய்த் தடவி
‘பொலித்தீன்’ போர்வைக்குள்
ஆள் உயர ஆழத்தில்
பத்திரப் படுத்தப்பட்டிருக்கும்

துப்பாக்கிகள்
திருப்பிடிப்பதில்லை என்பது
என் விரோதிகளைப் போலவே
எனக்கும் ஜீதீகம்!

மீண்டும் ஒரு மீட்பர் வேண்டும்

சுருண்டு சுருண்டு
 முனைக்குள்
 முடங்கிக்கொண்டன
 எண்ணங்கள்;
 போற்றவைக்குள் அடங்கும்
 குனிர்கால
 சோம்பேறி உடலாய்....

செயலாகாத எண்ணங்கள்
 கோடை காலத்து
 பனி ஓதுக்கும்
 இயந்திரங்கள் மாதிரி
 பயனற்றுப் போவதில்
 ஏதேனும்
 பேரின்பம் உண்டா?

ஆத்ம விடுதலை
 வேண்டும்.
 ஆயினும் நான்
 சாகாவரமும்
 வேண்டும்.

முரண்பாடுகளின்
முடச்சிறுகி
முச்சத் திண்றுகிறது
வாழ்க்கை!

எங்கேதும்
மீட்பரொருவர்
மீண்டும் வந்து
மந்தைகளை மீட்டு
மானிடாக்கும்
மாபணியில் தன்னை
அர்ப்பணித்தல் வேண்டும்

சிலுவையில்
தொங்கினும்
கல்லால்
அடிபாடினும்
என்னையேனும்
மீட்டல் வேண்டும்...

மனிதக் கூட்டத்தின்
மத்தியில் நின்று
“நான் மாத்திரம்
தனித்து நிற்கின்றேன்”
என்பதில் ஏதும்
உண்மை உள்ளதா?

சிரிப்பு வருகின்றது...
தனித்து நிற்பதில்
ஏற்றமும் உண்டு
இறக்கமும் உண்டு.

எனக்கு
ஸழிவா
அல்லதுபோனால்
ஜந்தறிவா?

சிரிப்பு வருகின்றது...
முடியுமா ஜந்தறிவால்
சிரிப்பை

உணர்தலுக்கும்
உதிர்ப்பதற்கும்?

இயற்கையின்
அபரா தாகத்திற்கு
கால் இலட்சம்
உயிர்கள்
போதுமானதா?

ஓட்டகத்து வயிறாய்
கால்கோடு
உயிர்களையேனும் குடித்து
சற்றுக்காலம்
காலாறு
நடந்திருக்கலாமே
இந்தக் காலம்.....!

புகம்ப புமியின்
எச்சங்களைக் காண்கையில்
அழகை எழுகின்றதே....
முடியுமா
ஜந்தறிவால்
அழுகையை
உணரவும் உண்டாக்கவும்?

முடியுமே....!
ஆடாலும் மாடாலும்
ஏன்
மனிதக் குரங்காலும் கூட
அழுவதற்கு முடியுமே....!

ஒருகணம்
 ஓரேயொரு கணம்
 சப்த நாடகனும் அடங்க
 இதயம் குலுங்கி
 எறிவி அடங்கிற்று

கண்ணிமைப் பொழுதில்
 என்னுள்ளே ஒரு
 புகம்பம்
 நடந்து முடிந்தது....

 ஒப்பாரியும் இல்லை
 ஒலமும் இல்லை
 எதுவோ
 என்னுள் இறங்கி
 இடிபாடுகளுக்குள்
 புதைந்து போனவைகளை
 மீட்டு வெளியெடுத்துப்
 போட்டன....

 எண்ணங்கள் இன்னும்
 மூச்சவிட்ட படியே
 கொட்டாவியுடன்
 போர்வைக்குள்
 புதைந்தே கிடந்தன....

பிரபஞ்சப் பெருவெளியில்
 இந்த எண்ணங்கள்
 என்றேஜும் ஒரு நாள்
 பரந்து விரியாதா?

பன்னிப் பின்னையின்
 கொள்ளைச் சிரிப்பிலும்
 வயதுப் பெண்ணின்
 இடை மடிப்பிலும்
 ஸ்ரீக்கும் மனம்
 மரத்துப் போய்
 மானிடத்தை மீட்காதா?

 என்றோ நடந்து
 முடிந்துபோன
 மொத்த உலகத்துப் புகம்பத்தில்
 புதைந்துபோன
 மனிதத்தை
 எச்சங்களை
 அடையாளம் வைத்து
 மனிதனை மீட்காதா?

 மீட்பர் ஒருவர்
 மறுபடி இங்கு வருவார்.....
 சிலுவையில்
 அறையப்படினும்
 கல்லால் அடிபடினும்
 புகம்பப் புழுதியிலிருந்து
 தூசிதட்டி
 மீண்டும் மனிதனை மீட்பார்...!

இப்பொழுதே இறந்துவிடு...!

இது

மரணங்களால்
மகிழ்வறும் மனிதன்
எங்கேனும் இருப்பின்
கணக்கிலிட்டுக் கொள்....

யாரது பூமி?
யாரது மண்?
உன்னதா?
என்னதா?

இங்கு

எத்தனை சடலங்களின்
தடயங்கள்
புதைகுழியின் பெயரால்
பூமியின் மேல் என்று!

இரு களிங்கமும்
குருஷேத்திரமும் போதாதா
மரணங்களால்
மகிழ்வறும்
மனிதா உனக்கு?

காதுகளைச் சுற்று
கூர்மையாக்கிக் கொள்
அந்தக் கட்டிடத்தின்
பின்பும் -

அந்த அவைகளின்
பின்பும் -

அந்த மலைகளின்
பின்பும் -

அந்த மரங்களின்
பின்பும்

பெரிதாய் எழுகின்ற
மரண அவலமும்
ஓப்பாரி ஓலமும்
உனக்குக் கேட்கட்டும்

யாரிடம் இருந்து
யாருக்கு...?

கோழும் என்றும்
தரம் பிரித்தவனே,
உன்னால்
புதைகுழியின் தலையில்
துளிரக்கின்ற
புற்கனுக்கும்
உவமானம் உவமேயம்
உரைப்பாயா?

நீ உரைப்பாய்...!
வாசமே இல்லாத
வாகைப் பூவிற்கு
வெற்றிக்கு
நிகராய்
இலக்கியத்தில்
இடம் கொடுத்தவன்ஸ்லவா நீ!

சமாதிகளை
கோவில்களாகவும்
சன்னிதிகளை
சமாதிகளாகவும்
மாற்றிவிடும்
சக்தி கொண்ட
பரணிபாடும்
பாட்டுக்காரர்களே....

உங்கள்
எழுதுகோலைத் தூக்கி
அடுப்பில் போட்டுவிட்டு
நீங்கள்
பரணில் ஏறி
படுத்துவிடுங்கள்....

உங்களால் தான்
மனிதமிங்கு
மாசுபடிந்து
பொலிவிழுந்து போனது....
காவு கொடுத்துவிட்டு
சாவுகளை
சரித்திரம் சொல்லும்
என்னும் நீங்கள்
ஓருநாளைக்கேனும்
உங்கள் இதயத்தை
அறுவைச் சிகிச்சைக்கு
உள்ளாக்குங்கள்;
உணர்வுகளை மயங்கடிக்காமல்.

அதற்கு அப்புறம்
ஓய்வான
ஓரு நாளில்
அறுத்த ஆயுதங்களுக்கு
பூஜை பண்ணுங்கள்....
மனிதனை விட
மண்ணேன உங்க்கு
பெரிதென்றால்
இப்போதே நீ
மரணித்துப் போய்விடு!
மண்ணுக்கு உரமாகிவிடு!

உன் இறப்பால்
இரக்கமுள்ள எந்த
மனிதனும் அழக்காடும்
ஆயினும்
நான் சிரிப்பேன்....
பெரிதாய்....
மிகமிகப் பெரிதாய்
அண்டமுழுதும்
ஓலிக்கின்றமாதிரி
நான் சிரிப்பேன்....!

ஆகாசப் பார்வை

இறக்கைகள் பியத்து எறியப்பட என்னிடம் புதிதாய் இறக்கை முனைத்த ஓரு வண்ணத்துப் பூச்சி கேட்டது...	கூட்டுக்குள் ஓரு புழுவாய் நீ உருவம் கொண்டு இருக்கும் வரைதான் இயற்கை உன்னை பத்திரப்படுத்தும் அல்லது பாதுகாக்கும்...
"உதிர்வுகள் காலத்தின் தண்டனையா? ஊர்ந்து போதல் உன் அந்திமமா? பறப்பது எப்படி என்று பாடம் சொல்ல முடியுமா?" என்று!	பறத்தலை விட பத்திரப்படுத்தலீல் வாழ்க்கையுண்டு" என் அனுபவம் சொல்லிற்று....
"இழப்புக்கள் நம் விருப்புக்கள் அல்ல... வினைவகுனக்கும் நாம் பொறுப்புக்கள் அல்ல.... பத்திரப் படுத்தலே பக்குவத்தின் பொறுப்பு!.."	"பதுங்கி இருந்து இறக்கைகளை பத்திரப்படுத்துவதைவிட பறந்து திரிந்து மின் இறக்கை முறிந்து உன்போல் மறுபடி ஓரு புழுவாய் ஊர்ந்து கிடப்பதில் வாழ்க்கைக்குண்டான் முழுமை உண்டல்லவா?.."
பத்திரப்படுத்திக் கொள். வாழ்க்கையை அதற்குண்டான் இறக்கையை!.."	

வாழ்க்கை என்பது
பத்திரப்படுத்தவும்
பதுங்கி இருக்கவும்தானா?

-இல்லையே -
பறந்து திரியவும் -

காற்றாலோ
கற்றாமை முள்ளாலோ
காயம்படவும்தான்!

இறக்கை பிழ்ந்து
தரையில்
மல்லாந்து கிடக்கவும்தான்!"
இளச சொல்லிற்று....

"வாழ்க்கையின் கழுத்தை
காலம் திருகி ஏறிகின்ற வரை -
இழப்புக்கள்
இதயத்தில் ஆணி
அனையும் வரை
பறக்கக் கற்றுக்கொண்ட
காலங்களில்
நான் கூட
இப்படித்தான் கதைத்தேன்....

காற்றாலும்
முள்ளாலும் காயம்
படுவதை விட
உயர் உயரப் பறந்து
இறக்கைகளை
பொசுக்கிக்கொள்....

பிழ்ந்து ஏறியப்பட்ட
இறக்கைகளுக்கு
இருக்கின்ற மதிப்பைவிட
பொசுங்கிப் போவதற்கு
இன்னும் இன்னும்
இறுமாப்பு அதிகம்....

ஆகவே நீ
உயர் உயரப் பற
சுட்டெரிக்கும் குரியனுக்கு
அப்பாலும் பற.

ஆயினும் ஆயினும்
நீ பற...
அதோ... அதோ...
சுட்டெரிக்கும்
குரியனுக்கு அப்பாலும் பற....

புழுவாய்க் கிடந்து
ஊர்ந்து போதலில்
வாழ்க்கைக்குண்டான
முழுமையில்லை.....
உயர் உயரப் பறந்து
பொசுங்கிப் போதலில்
முற்றும் உண்டு!
முழுவதும் உண்டு!"

கடந்த கோடைகாலம்

சில்வண்டும்	என்
இலையானும்	வீட்டின்
இன்னும் எனக்கு	நெரிசல் இடங்கள்
பெயர் தெரியாத	பதங்கு குழிகளா இவைகளுக்கு?
வண்டுகளும் பூச்சிகளும்	"வசந்த காலத்தின்
இருக்கை இடுக்கிலும் -	பதிவுகளை
இன்னும்	ஞாபகத்தில் நீ
இதர மறைவு	பதுக்கியிருக்கிறாயா?"
நெரிசலுக்குள்ளும்	அவன் நீற்று
பதுக்கிக்கொள்கின்றன....	கேட்ட போது
இது என்ன புதினம்....	கோடை காலம்
கடந்த செப்டம்பரிலும்	முடிகிறது என்பதை
இதேமாதிரி!..!	மூனையின் ஞாபகப் பக்கம்
ஓகோ....	பக்கத்தை புரட்ட வேயில்லை.
வருவது	புரிகிறது...
பனிஉதிர் காலமோ!	வசந்தம் சில
இயற்கையின்	தடயங்களை மாத்திரம்
யறிவாங்கலுக்கு	சிதறடித்துவிட்டு
பயந்து	இன்னொரு குளிர் குழிக்குள்
ஜாயிர் காக்கும்	புதையப்போகிறது;
வின்வாங்கலா இது.	மீண்டும்
	ஓரு துளிர்த்தலுக்காய்!
	காயம் படாத
	காற்றோடு கலந்த
	நாயாக்கரா சாரல்..

நிறத்தின் எண்ணிக்கையில்
பன்னிரண்ணைக் கடந்த
ஏரின்டீல் பூங்காவின்
புக்களின் ஸ்பரிசம்....

வெசாகா கரையின்
குரியக் குளியலும்
இன்னும் என்னென்னோவும்
பத்திராய் மூனை
பதிவுசெய்து வைத்திருக்கிறது
அவனுடன் கூடிய
கோடை காலத்தை....

நானையோ
நானை மறுநாளோ
புக்களின்
நிறமெல்லாம்
இலைகளில் ஊரிருவும்

மரணம் கூட
அங்கு அழகாய்
வண்ணமாய்
இருக்கும்!..

அப்பொழுதும்
அதற்கு அடுத்த பொழுதும்
மூனை பதிவுகளை
பத்திரிப்படுத்தும்....

ஆயினும் அது
அழகாய் இல்லாது
அழுகையாய்
போகும்....

மறுபடி ஒரு பொழுதில்
எல்லா மரங்களும்
செடிகளும் கொட்டகளும்
புற்களும் கூட
ஏக காலத்தில்
துளிர்த்துப் பூக்கும்
அதன் பெயர்
இளவேனில் என்றே
இருக்கும்....

எனக்கும் -
அவனுக்கும் -
பதுங்கிக் கொண்ட
சில்வண்டு இலையான்
ஏனைய
பூச்சிகளுக்கும் -
இதர சீவராசிகளுக்கும் -

முழுக்காலத்தின்
கால்வாசியே
வாழ்க்கையின் வண்ணம்
என்பது
தெரிந்திருக்க
நியாயம் உண்டு!..

எனக்கென்றோர் நாடு

அன்று

எனக்கென்றோர்
நாடு இருந்தது!

அங்கு

எக்கென்றோர் மக்களும்
கூடவே

அம்மா, அப்பா,

தங்கைகள் என்று
ஓர் உறவும் இருந்தது.

அன்று

எனக்கென்றோர்
நாடு இருந்தது!

அந்த

சுகாந்த பொழுதுகளில்
நான் மிகச் சின்னவன்....

வரப்பு மேட்டினிருந்து
பார்வை போகும்
திசை வரைக்கும்
பச்சையத்தை மாத்திரமே
பார்த்தும் பார்த்து
மழக்கப்பட்ட காலமது....

குயிலக்காவும், கூட

கிளியக்காவும்
நான் பாட
கேட்டுப் பாடும்
அழகான காலம் அது....

அந்தக்

காலத்தையும் தூரத்தி
என்னையும் தூரத்தி
சிவப்பு நிறம் மாத்திரமே
உன் கண்ணில்
பட்டும் என்றும் -

‘ப்பாரி மாத்திரமே

உன் செவிகள்
உணராடும்’ என்றும்
எங்கு

சாபமிட்டவர் யார்?

உங்கு

நாடு இல்லை என்றவனை விட
நமக்கு
நாடே இல்லை என்று
தூபமிட்டவன் எவனோ
அவனே என்னை
விரட்டியடித்தவன் என்னேன்.

எட்ட நின்று

எறிபவனுக்கும்

கிட்ட இருந்து

உதைப்பவனுக்கும்

எங்கு வேறுபாடு தெரியும்.

நாட்டை மறுப்பவனுக்கும்

வாழ்க்கையை

மறுப்பவனுக்கும்

உள்ள வேறுபாடு அது....!

வல்லூறு
வட்டமிட - சிலஞ்சும்
சில்லூறும்
சில்லத்துக் கொள்ளும்.

இறக்கைகளுக்குள்
பொத்தி வைத்து - குஞ்சுகளை
மிதித்தே கொன்ற
கோழிகளின்
கொடுமையை - நான்
யாரிடம் சொல்லியூ...?

சரணாலயம் கட்டி

உள்ளே
வேடுவனையும் ஒழித்து
வேட்டடயாடிய
பொல்லாப்பை - நான்
யாரிடம் சொல்லியூ...?

அன்று எனக்கென்றோர்
நாடு இருந்தது...!
அங்கு
விதம் விதமாய்
வாழ்க்கையும்
கூட வே
வசதியும் இருந்தது...!

வேர்களை எங்கோ இழந்துவிட்டு
ஒட்டு மாங்கிளையாய்
மேப்பிள் மரத்தில்
கிளை விரிக்கவா முடியும்?

செந்த வேர்களின்
சோகங்கள் -
பிரிவுகள் -
நினைவுகள் எல்லாம்
துருவிச்சை போல
உணர்வுகளை
உறிஞ்சுகின்ற பொழுதுகளில்

எப்படி நான்
துள்ளக்கவோ
கிளைக்கவோ - முடியும்?

ஆலங்கட்டி
பெருமழுயில்
கண்ணீரும் சில சமயம்
செந்நீரும் கூட
உறைந்துவிடும்
நிரப்பந்த வேளைகளில்
எப்படி யென்
உணர்ச்சிகள் குளிர்காயும்?

இந்த நீலவிழி கொண்டவர்களிடம்
என்
கறுப்பு விழிகளால்
எப்படி நான்
சொல்வேன்.

அன்று
எனக்கென்றோர்
நாடு இருந்தது என்றும் -
அங்கு
எனக்கென்றோர்
மக்கனும் இருந்தார்கள் என்றும்
எப்படி நான்
சொல்வேன்...?

அவர்களைப்
பொறுத்தவரைக்கும்
பயணவழி
வெண்பனியும்
நானும் ஒன்றே....

இரண்டுமே
வழித்து
ஓரமாய்
போ_வேண்டியவைகளோ....

யுத்தசன்யாசம்

நவம்பர் பதினொன்று

திடீரென வந்து விட்ட
தேர்தல் மாதிரி
வழமைக்கு மாறாய்
வாரநாளில் விடுமுறை எனக்கு.

மரங்கள் கூட
இலைகளை முற்றாக
உதிர்த்துவிடாத போதிலும்
வாணம் மட்டும் ஏனோ
அவசரப்பட்டு பனியை
கொட்டிக்கொண்டிருந்தது.

இந்த வருடத்தைய
குளிர் காலம் கொண்டாடும்
முதற் பனித்தாறல் இது!
நடந்தால் நனைந்தால்
பார்த்தால் முதற்பனி
உணர்வுகளில் சில நரம்புகளை
நெருடிப் பார்க்கும்.

படுக்கை மீது
கனவுகள்
கணாப்பாறிக் கொண்டன...
நான் மாத்திரம்
ஓற்றையாய் புறப்பட்டு
தெருவோரத்தில் வந்து
வேடுக்கை கண்டுகொண்டின்.

சுட்டெரிக்கும் குரியனார்
அதிகாரம் இழந்துபோன
தமிழ்க் கணையக் கணவன்
போல
சம்மா வெறும் பெயருக்காக -
அழுது
வடிந்துகொண்டிருக்கும்
வானத்தில்!
வந்த புதிதில்
யாரிடம் கேட்டாலும்
நிலவுது என்பார்கள் - நான்
உடபு.

வீசும் பனி
என்னில் பட்டதும்
உடனே கெட்டுப்போனது.
கொட்டிய பனியில் கூட
என் கால்கள்
முழங்கால்வரை
புதைந்துகொண்டது.

கவிதை கவிதையாய்
காணும் திசை எங்கும் காட்சி!
பனி மனிதனை -
பக்கத்து வீட்டு
இத்தான்ச் சிறுவன்
உருவாக்கிவிட்டு
ஓற்றையாய்க் கதைத்துச்
சிரித்தான்.
பனிச் சறுக்கியில்
ஏதிரவீட்டு
காலில்தான் விடலைப்பெண்
முயன்று முயன்று
தோற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

குளிர் எதிர்ப்பு
ஆடை அணியாத
ஓரு நீலவிழிக்காரி
எதிர்க்க நான் வருவது கண்டு
கையில் கோனிய
பனித்துகள்களை
பனியனை விலக்கி
நெஞ்சக்குள் கொட்டி
உடலைக் குலுக்கி
ஓடிப் போனாள்.

சீற்றமோ சாந்தமோ
சந்தோஷமாய்
இயற்கையை ஏற்றுக்கொண்டு
அனுபவிக்கும் பக்குவத்தை
இந்த மண்
உடனேயே
கற்றுக் கொடுத்துவிடுகிறது.

தொடர்ந்து நடந்தேன்
வீதியில் விலாசம் தொலைத்த
விருந்தாளி மாநிரி.

பனி ஒதுக்கும்
பாரமான வாகனம் ஓன்று
உருமலுடன்
எனைத்தாண்டிப் போனது -
என் கிராமத்தை
ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டே.....

வீதியில் கடைசிக் கோடி
அமைதியாய்
ஓரு வீடு.
கொட்டும் பனியின் உயத்தால்
கூரை நறைத்திருந்தது.

முன் வாசல் திறந்து
முதியவன் ஓருவன்
காலுநிலை கவனித்தான்.
ஜன்றுகோலை முன் வைத்து
மார்போடு அணைத்த
பூஞ்செண்டுடன்
நிலத்தில் கால்களை
நிதானமாய் வைத்தான்.

நிதானம் பொய்த்துப்போனது.
நிலத்தில் முதியவனை
பணி சுறுக்கி
குப்புறப் புரட்டிற்று.

முதியவனை நிறுத்திவிட
வேக வேகமாய்
நான் நெருங்கி -
தயங்கித் தயங்கி
தயக்கம் என் தேகத்தில்
பரவியது....

இன்றும் கூட
எத்தனையோ இனத்தவர்கள்
வெள்ளையர்களை மட்டுமே
கடவுளின் படைப்பு என
கருதுகின்றபோது
கறுப்பன் நான்
கைகளால் அவனைத் தொட்டால்
வேண்டாத பழி
என்மீது வருமோ? என
அஞ்சினேன்.

தீண்டாமை என்பது
யாழ்ப்பாணத்தாருக்கும்
பார்ப்பார்களுக்கும் தான்
ஏகபோக உரிமையோ?

அது
இங்கிலிஷ்காரர்களுக்கும்
பரம்பரைச் சொத்துத்தான்!

"உங்களுக்கு நான்
உதவலாமா?"
நான் நெருங்கிக் கேட்டதும்
என் நெஞ்கக்குள்
புழுக்கம் கொண்டது.

இந்தக் கொடுமை
வேறு எங்கும் நிகழுமா?
உதவியைத் தான்
உரிமையுள்ளவர்களிடம்
கேட்டுப் பெறவேண்டும்.
உதவி செய்வதைக் கூடவா
அடுத்தவனிடம்
கேட்டுச் செய்யவேண்டும?(!)

முதியவனின் கண்ணில்
கண்ணோர் கலந்த கனிவு
நன்றி யென்று
அவன் வார்த்தையிலும் கூட
அதே தெளிவு.

கைகொடுத்து
நிமிர்த்திவிட
ஓற்றைக் காலில்
தடுமாறி நின்றுகொண்டு
ஊன்று கோலை
ஊன்றிக் கொண்டான்.

"என் கால்களில் ஒன்று
கழன்றுவிட்டது
பொருத்திவிடுவாயா?"

தயவுடன் கேட்ட கிழவனை
தயக்கத்துடன் பார்க்க -
"என் கால்கள் இரண்டும்
கட்டைக் கால்கள்" என்றான்.

தடவிப் பார்த்தேன்
முழங்கால்களுக்கு மேல்
தசை தட்டுப்பட்டது.

இயன்றவரை முயன்று
கழன்றுபோன
கட்டைக் காலைப் பொருத்திவிட
மார்போடு என்னை
அணைத்துக் கொண்டான்.

“உன்னை நான்
என் வீட்டுக்கு அழைக்கின்றேன்.
ஓரு கருந்தேந்றி
அருந்திவிட்டுப் போகலாம்
குளிருக்க இதமான பானம்”.
முதியவன் எனக்கு
பிரதி உபகாரம் செய்ய
முன்வந்தான்.

மறுத்தேன்.
“யாரையோ நீங்கள்
வாழ்த்தவோ - இல்லை
வரவேற்கவோ
வழியிறங்கியிருக்கிற்கள் - போய்
வாருங்கள்.
வாரமுடிவில்
முடிந்தால் வருகிறேன்” என்றேன்.

“இல்லை நான்
மரியாதை செலுத்த
சவக்காலைக்குச் செல்ல வந்தேன்...

இன்று
இறுதியாய் நடந்த
உலகப் பெரும் போரில்
இறந்துபோனவர்களின்
நினைவு நாள்!

மரித்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல
மனிதர்களுக்கும்
மரியாதை செலுத்துவது
என் இயல்பு.

உனக்கு நான்
மரியாதை அவசியம்
செலுத்தியாகவேண்டும்.
என் பின்னே வா’ எனச் சொல்லி
முதியவன்
வீடு திறந்து முன்னேறினான்.

மின்சாரச் சூடு
செயற்கையாய் இருந்தும்
முதாட்டி ஒருத்தி
தணல் நெருப்பில்
குளிர்
காய்ந்துகொண்டிருந்தாள்.

வீடு
விசித்திரமாய் இருந்தது.
இயந்திரத் துப்பாக்கி முதல்
கற்காலக் கத்தி வரை
பொம்மை வடிவத்தில்
பொய்யாகப் பயம் காட்டின.

ஆசனம் ஒன்றில்
என்னை அமரவைத்து
அவனும் அருகில்
அமர்ந்துகொண்டான்.

“நீ
தப்பித்து வந்தவனா?
இல்லை -
தவிர்த்து வந்தவனா?”

புதோய்க் கேட்ட முதியவனை
புரியாமல் பார்த்து
புருவத்தை உயர்த்தினேன்.

"நீ
யுத்தத்திலிருந்து
தப்பித்து வந்தவனா?
இல்லை -
யுத்தத்தைத் தவிர்த்து
வந்தவனா?"

புரிந்தது...
நான் யுத்ததேசத்துப்
பெயர்ச்சி என்பதை
என் நிற, உருவ,
மெழுபி உச்சரிப்பை வைத்து
மெய்யாகக் கணித்துள்ளான்,
முதியவன்.

"சன்னடையில் எனக்கு
சம்மதம் இல்லை.
சன்னடைச் சாவுகளில்
எனக்கு
உடன்பாடும் இல்லை.
யுத்தத்தை தவிர்ப்பதற்காய்
தப்பித்து வந்துள்ளேன்
இது ஒரு வகைச் சன்யாசம்!"

என் புலம் விட்டுப்
புதோய்க் குடி யேறிய
காரணத்தைச் சொன்னேன்.

கிழவன் உதட்டில்
கோடு இழுத்தது போன்று
புன்னகை.

கிழவிக்கு
தேநீர் தயாரிக்க
கட்டளை இட்டு
அவள் நெற்றியில்
முத்தமும் இட்டான்.

"நீ அறிவாயா?
சம்சாரியை விட
சன்யாசி
வாழ்வை
அதிகம் ரசித்திருப்பவன்!

சாமான்ய மனுஷனை விட
சாது அதிகம்
பசித்திருப்பவன்!

போகியைவிட
யோகி அதிகம்
உலகை கணவத்திருப்பவன்!

உலக வாழ்வை
உரிய முறையில்
அனுபவிப்பவன்
சன்யாசி மாத்திரமே!

சன்யாசம் என்பது
வாழ்க்கையைத் தவிர்ப்பதற்காய்
தப்பித்துப் போதல் அல்ல...
ரசித்தல்...
வடிவான முறையில்
வாழ்வை ரசித்தலே
சன்யாசம் !

யத்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காய்
தப்பித்து வந்தவன் என்று
தப்பாக நினைத்து
சன்யாசத்துக்கு
காரணம் காட்டாதே ....

"இல்லை.
நான் யத்தசன்யாசியில்லை.

நீயும் சன்யாசி தான்.
யத்த சன்யாசி!

மரணங்களில் உனக்கு
மயக்கமுண்டு.
சாவகளின் போது
நீயே சவமாகின்றாய்.
காயங்களின் போது
நீயே வனியாகின்றாய்.
யத்தங்களின் போது
நீயே கனமாகின்றாய்.

யுத்தமே
செய்வதில்லை என
நான் சத்தியம்
செய்துள்ளேன்".

நாடுகள் தோறும்
நடக்கின்ற சண்டைகளில்
உனக்குள் நீயே
களம் காண்கின்றாய்.
இதுதான்
யத்த சன்யாசம்!

"மானிடன் எல்லாம்
மரணித்து
நீ மாத்திரம் இம்மண்ணில்
தனித்திருக்கும் போதிலும்
ஓற்றையாய்ப் போகும்
ஓரு நாய்க்கேனும்
நீ
கல்லெடுத்து அடிப்பாய்.

போர்
மானிட சொருபம்

நீ தப்பித்து வரவுமில்லை.
யத்தத்தை
தவிர்த்து வரவுமில்லை....
சண்டையில் உனக்கு
சம்மதந்தான்!"

ஐ. நா. சபை
அங்கீரித்த அகதி நீ!
ஐ. நா. சபையில்
இருப்பவர்கள் கூட
அகதியென
அங்கீரிக்கப்படும்
ஓருநாள் வரும்.
அப்போது நீ
யத்தத்தைத் தவிர்ப்பதற்காய்
எங்கே
தப்பித்துப் போவாய?"

விழிவிழியென	
விழித்தேன்...	
"அது என்ன	
அத்தனை பெரும்	
அகதியாய் போகும் நிலை?"	
அமைதியாய் கேட்டேன்...	மூன்றாம்
"அது தான்	உலக மகா யுத்தமே
மூன்றாம் உலக மகா யுத்தம்!"	மூன்றாம் கண்ணுக்கே
கிழவன் சொன்னதே	தெரியாத
கிளியாக இருந்தது.	பலகோடி சிக்கலானது.
பயம்	நான்காம் பெரும் யுத்தமோ
படபடப்படன்	நாம் கற்பணையில் கூட
மேனி எங்கும்	காணமுடியாத
படை எடுத்தது.	நாசங்களைக் கொண்டது.
குரல்வணையில்	புரியாமல் தவித்து
குளிர்கால	"அது எப்படி
நடுக்கம் வேறு....!	மூன்றாவது முடியாமல்
"அது எப்படி இருக்கும்?"	நாலாவதை
"எது	சொல்ல முடியும்?"
மூன்றாம்	முடிவாகக் கேட்டேன்
உலக மகா யுத்தமா?	முதியவன்
அதைப் பற்றி என்னால்	மூன்று தேநீர்
அவ்வளவாய்	கோப்பைகளுடன்
அசை போட முடியாது.	முன் வந்தான்.
வேண்டுமானால் சொல்லட்டுமா	"இவள் என்
நான்காம்	இணையாள்!
உலக மகா யுத்தம் பற்றி?	இரண்டாம் பெரும் போரில்
முதியவன்	இரண்டு கால்களையும்
புதிரானவனாய் - கூடவே	நாசிப் படைகளுக்கு
புரியாதவனாயும்	காவு கொடுத்தவிட்ட பின்
இருந்தான்.	இவளை
	நான் கண்டேன்.

நான்காம்
 பெரும் போரில்
 யார் யாருடன்
 யுத்தம் செய்வது,
 மூன்றாம் போரில்
 நாமெல்லாம்
 இல்லாமல் போய்விட்ட பின்?
 யுத்தத்தை இவள்
 மனசார நேசிப்பதால் -
 சண்டையை நான்
 முதலாவதாகவும்
 இரண்டாவதாய் இவளையும்
 அணைத்துக் கொண்டேன்".

போர்
 மானுடத்தின்
 சொஞ்சபம்
 என்று தோன்றிய பின்
 தவிர்த்து ஓடலும்
 தப்ரித்துப் போதலும்
 நிஜம் அற்றது.
 முதியவன் சொல்ல
 முதியவள் புன்னைகத்தாள்.
 நான்
 மரியாதை செலுத்தினேன்.
 "நீ அறிவாயா?"
 நான்காம் பெரும் போர்
 நடக்கவே போவதில்லை!

நான்காம்
 பெரும்போர்
 நடப்பதற்கு முன்பாகவே
 அதற்கு முந்திய போரில்
 மானிட இனம் மட்டுமல்ல -
 புல் புழு பூச்சி
 ரோசாப் பூக்கள் கூட
 புண்டோடு
 இல்லாமல் போய்விடும்!

இன்று நான்
 இளைத்திருந்தாலும்
 யுத்தமொன்று
 நாளை வந்தால்
 கனம் நான் செல்வேன்.
 இன்று நான்
 இளைத்திருந்தாலும்
 யுத்தமொன்று
 நாளை வந்தால்
 கனம் நான் செல்வேன்.
 யுத்தம் நிச்சயம்.
 போர் நிஜம்.
 சண்டையில் எனக்கு
 சம்மதம்!

சரி, நாம்
சந்திப்போம் மீண்டும்.
சவக்காலைக்கு
செல்ல வேண்டும்.

கிழவன் எழுந்தான்	
கூட வே நானும்....	
மனதில்	
ஓரு மாய் படை	
மெல்ல மெல்ல ஊருகின்றது...	
சதா சண்டையின்	
நிகழ்வுகள் நினைவுகள்	
<u>ஒருண்டு திரண்டு</u>	
அடக்கடி உள்ளுக்குள்ளேயே	நான்
பதுங்குமுமி தோண்டி	யுத்தத்தை மறக்கவில்லை...
ஓழித்துப் பதுங்கி	மறுக்கவில்லை....
எதிரியை விரட்டி	எனக்குள்
அர்த்த ராத்திரியில்	சண்டை நிகழ்கின்றது...
அர்த்தம் தெரியாமல்	யுத்தம் பேசப்படுகின்றது....
விழித்து விழித்துப் புரள்வது....	ரணமும் வனியும்
	என்னால் உணரப்படுகின்றது.....

நான் யார்?
யுத்த சன்யாசியா?(!)

முதியவன்
சவக்காலைச் சாலையில்
வழுக்கியும் சறுக்கியும்
நடந்தான்.
கிழவன் கைப்பிடித்து
நிதானமாக்கி
சவக்காலைச் சாலையில்
அவன் கூட நடந்தேன்....

‘புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம்’ என்பது தமிழ் இலக்கியம் ஆசையாய் வெற்றிடுத்த அன்புக் குழந்தையல்ல; அழுதழுது வெறுப்போடு பெற்றுத் தள்ளிய வேண்டாய் பின்னள். ஆயினும் அதுவே தமிழுக்கு அழகும் பெருமையும் சீர்க்கும் ஆளுமை மிக்க குழந்தையாக இப்போது வளர்ந்து வருகிறது.

இந்தப் பிஞ்சக் குழந்தையின் உடலில் பெருக்கெடுத்தோடும் புதிய உதிர்த்தின் உயிரணுக்களில் ஒருவர் தான், சக்கரவர்த்தி. இவரது பார்வையிலும் பாணியிலும் சொல்லிலும் பொருளிலும் புதிய தலைமுறையின் போர் வீச்சம் விரவிக்கிடக்கின்றது.

சக்கரவர்த்தி எழுதிய ‘நிர்வாணங்கள்’ நெடுங்கதை, சிறுகதைகள், கவிதைகள், ‘அந்தப்புரங்கள்’ அனைத்தும் வித்தியாசமானவை. சாதாரண வாசகணையும் சராசரிக்கும் மேற்பட்ட கவைஞர்களைளையும் இவரது எழுத்துக்கள் சமமாகவே கவர்ந்துவிடுகின்றன.

வானத்தே சிறகடிக்கும் இந்த வண்ணத்துப் பறவையைச் சுற்றி, பட்டாம் பூச்சிகள் எப்போதுமே சூழ்ந்று பறப்பதில் என்ன புதினம் இருக்க முடியும்?

பயமறியாது துள்ளிக் குதித்தோடும் இந்த இளம் கண்றின் கவிதைகளில் யுத்தத்தின் தழும்புகள், அகதிவாழ்வின் சோகங்கள், மண்ணின் நினைவுகள், மானுடத்தின் நேசங்கள்.....

இவரொன்றும் வானத்து
மீன் கஞ்சுக்கு வன் தூண்டில்
இடுபவரல்ல!

- வெளியீட்டாளர்

யத்தும் என்கிட தர்மமா, அத்ரமா?

என்கிட என் வெற்றுவினா அல்ல. ஹில்லாரி பும்யம் பற்றியோ -
அவ்வகீ வொள் ஏஞ்சல்ஸ் நில நடுக்கம் பற்றியோ எனக்கு அக்கணம் இல்லை.
என் கவனம் என்பது மனிதனின் மரணம் பற்றியது அல்ல;

மனிதத்தின் நசிக்கைப் பற்றியது!

இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இந்தக் கணம்வணர, எவ்வடுமும் -
எதுவுடையும் எனக்கு யத்தும் இல்லை.

ஆயினும்கூட, இதை எழுதி மாடக்கும் முன்பாகலே நான் பிறிதோரு

புலக்குதாக்கு விரட்டப்படலாம்; அவ்வது கொல்லப்படலாம்!

இருங்கும், என் புதைக்குமிழிருந்து இன்னொரு நானோ -
ஒன்றிக்கு மீறப்பட நானோ உயிர்த்துமுப்போவதில்லை.

எனினில் நான் கொல்லப்படும்போது
வெறும் மனிதனாகவே இறந்து வோவேன்!